

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Σκοτάδι!

Μαῦρα σύννεφα τρέχουν γοργὰ στὸν ἀγέρα, περνοῦν γλήγωρα τὸν ὀρίζοντα σθουρίζουν, σθουρίζουν σὰν μεγάλες μάζες καπνοῦ καὶ χάνονται.

Σκοτάδι!

Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀνέκφραστα μαῦρος μὲ τὸ πιὸ βαθὺ σκοτάδι.

Πέρα ἀκούγεται τὸ νερὸ τῆς βροχῆς ποῦ πέφτει κáνον-
τας θόρυβο σὰν νὰ πέφτει καταράχτης.

Βρέχει!

Βρέχει σὰν νὰ τρέχουν ὅλοι οἱ ποταμοὶ τοῦ κόσμου, σὰν ν' ἀνέβηκε ἡ θάλασσα ἀπάνω στὸν οὐρανὸ στροβυλίζοντας κι' ἀπ' ἐκεῖ ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἄπειρο, ἀπ' ἐκεῖ πού κανένας δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ, πέφτει ὅλ' ἡ θάλασσα μελανή, μαύρη, ἀγοριμένη.

Λάμπει!

Φωτιᾶς πελώριες στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ ὀρίζοντα σὰν νὰ πυρπολιέται ὁλόκληρο δάσος. Τοῦφες καπνοῦ ἀνεβαίνουν, ἀνεβαίνουν καὶ μαυρίζουν τὸν οὐρανό. Τοῦφες καπνοῦ σθουροῦνε, σθουροῦνε κάμνουν μεγάλες σφαῖρες, μεγάλους ὄγκους ποὺ ξεψυχοῦνε στὸ ἄπειρό. Ἐπειτα ἀπ' τὸ ξεψύχισμά τους πέφτει βροχή.

Καὶ μέσα στῇ μαυρίλα τῆς νυχτιάς, γιατί εἶναι ἡ μεγάλη νύχτα, ἡ νύχτα τῆς μεγάλης καταστροφῆς, ἡ νύχτα ποὺ τὴν δηγοῦνται χρόνια καὶ καιροὺς, πού τὴν ἀναφέρουνε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου, ξεσποῦνε ἀστροπελέκια.

Σκοτάδι!

Βρέχει!

Λάμπει!

Καὶ τὴν λάμψη τὴν πελώρια αὐτὴ πού δὲν μπορεῖ νὰ φανταστεῖ νοῦς ἀνθρώπου, τὴ λάμψη πού εἶναι ἀσύγκριτη τὴν ἀκολουθοῦν ἀπὸ πίσω σὰ μύρια κανόνια—μὰ τί λέω κανό-

νια ; — σὰν φωνὲς ὅλων ὅσοι πεθάναν, πεθαίνουν καὶ θὰ πεθάνουν πάνω στὴ γῆ, ἀφότου ἢ Γῆς γεννήθηκε.

Βροντᾷ!

Ὁ οὐρανὸς ἀστράφτει, βροντᾷ, βρέχει καὶ σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα πενθεῖ. Μὰ ἀλήθεια πενθεῖ; Ὡς τόσο οἱ καπνοὶ ἀνεβαίνουνε, ἀνεβαίνουνε ὅλο, οἱ λάμπες γίνονται συχνότερες λάμπες, κι' ἔτσι φτάνει μιὰ στιγμή....

Μιὰ στιγμή!

Μιὰ στιγμή πού ὁ οὐρανὸς εἶναι φωτισμένος καὶ σκοτεινός, εἶναι φωτισμένος ἀσύγκριτα μὲ λάμπες πελώριες κι' εἶναι σκοτεινός μὲ τὸ πιὸ μαῦρο χρώμα πού μπορεῖ νὰ φανταστεῖ ἢ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου!

Μιὰ στιγμή!

Καὶ τὸ μπουμπούνισμα αὐτό, τὸ μπουμπούνισμα πού αἰῶνια δυναμώνει, καταλήγει σὲ μιὰ μεγάλη ἡσυχία, μὰ πού εἶνε ἀληθινὸ μάζωμα ὅλων τῶν ἤχων πού μποροῦν νὰ ὑπάρξουν μαζί!

Τὰ σύννεφα σβουροῦν! Σβουροῦν, σβουροῦν σὰ μεγάλοι τροχοί, σὰν τροχοὶ πού εἶναι ὑπερβολή, σὰν τροχοὶ γιγαντένιοι..

Καὶ βλέποντας αὐτοὺς τοὺς τροχοὺς φοβᾶσαι.....

Μὰ ὁ φόβος σου εἶναι μάταιος... Ὁ φόβος σου εἶναι χαρά... Χαρά; Ἡ φόβος;

Ποιὸ ἀπ' τὰ δύο;

Φόβος ἢ Χαρά;

Σβουροῦν, στροβιλίζουν, σβουροῦν, στροβιλίζουν καὶ πηγαίνουν γλήγωρα, ὅσο μπορεῖ νὰ φανταστεῖ ἢ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου στὴ μιὰ ἄκρη τοῦ ἀπείρου καὶ ὕστερα στρέφουν. Ὁχι! Ἐρχονται, ἔρχονται ἀπὸ μακριά, ἔρχονται, ἔρχονται!

Πλησιάζουν!

Γίνονται μεγάλοι, γίνονται μεγαλήτεροι, μεγαλώνουν, εἶναι βουνά, εἶναι ἀφάνταστοι!

Κι' οἱ τροχοὶ αὐτοί, οἱ ἀφάνταστοι, εἶναι τοῦφες, τοῦφες καπνοῦ, μαύρου, μαύρου, πίσας μὲ στάχτη σκοτεινὴ ὅσο δὲν μπορεῖ νὰ φανταστεῖ κανένας. Καὶ τὸ σκοτάδι τους, λές, εἶναι τόσο σκοτεινὸ, εἶναι τόσο μελανό, τόσο μαῦρο, τόσο ἐρεβῶδες, πού, νομίζεις, γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς εἶναι ἄσπρο φῶς, ἓνα φῶς, ἓνα φῶς πού ἀπλώνεται τριγύρω!

Ἀπλώνεται τριγύρω καὶ ἐνώνεται τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ σκοταδιοῦ, μὲ τὸ φῶς τῶν λάμπων, μὲ τὸ φῶς τῶν ἤχων, μὲ

τὸ φῶς τοῦ θορύβου, τοῦ μπουμπουνιτοῦ πὺν κάνει τὸ νερὸ
τῆς θάλασσης πέφτοντας μὲ χίλια στόματα ἀνοιχτά, πέφ-
τοντας σὰν πολύβοος καταρράχτης τοῦ σύμπαντος!...

Σκοτάδι!

Φῶς!

Λάμπες!

Βροντές!

* * *

Χορεύουνε....

Μὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοί;

Χορεύουνε.....

Μὰ τί χορὸς εἶν' αὐτός;

ἝΑγριοι!

Σκελετοί!

Σκελετοί..... ἀνθρώπων, σκελετοὶ ἀνθρωποπιθήκων, σκε-
λεταὶ μαμούθ, σκελετοὶ μεγαλόσαυρων, σκελετοὶ μεγαλοθε-
ριῶν, σκελετοὶ φαλαινῶν, σκελετοὶ ἐρπετῶν.

Χορεύουνε....

ἝΑγριοι!

Σκελετοί!

Μὰ γιατί χορεύουνε; Κι' ὅμως χορεύουνε, χορεύουν τὸν
χορὸ τοῦ Παντός, χορεύουν τὸν αἰῶνιο χορὸ, χορεύουν, χο-
ρεύουν, χορεύουν....

Κι' ὁ χορὸς τους εἶναι φρίκη!

Φρίκη;

ἝΟχι.

Χαρά;

ἝΟχι.

Φρίκη!

Χορεύουν. Καὶ χορεύοντας τὰ κόκκαλά τους συγκρούον-
ται κι' οἱ χτύποι τους εἶναι σὰν χτύποι πιάνου, σὰν χτύποι
ἄρπας ἀπὸ μεγάλου καλλιτέχνη χέρι!

Χορεύουν!

Κι' οἱ χοροὶ τους εἶναι μιὰ σειρὰ ἀπέραντη, μιὰ σειρὰ
πὺν πιάνει ὅλο τὸ ἄπειρο, μιὰ σειρὰ πὺν τρέχει, τρέχει, τρέ-
χει διαρκῶς μὰ πὺν ὅλο περνᾷ, περνᾷ, σὰν ἓνας μακρὸς σω-
ρὸς ἀπὸ κόκκαλα. Χορεύουν. Μὰ γιατί; Εἶναι γιορτή; ἝΟχι!

Ναί!

Εἶναι γιορτή, εἶνε μέρα πὺν ὅλοι οἱ νεκροὶ εἶναι ζωντα-

νοί, μέρα τῶν νεκρῶν, εἶναι μέρα τοῦ τρόμου, εἶναι μέρα τῆς χαρᾶς, εἶναι μέρα τῆς φρίκης, εἶναι μέρα τῆς ἡδονῆς.

Χορεύουν.....

Καὶ αἰσθάνονται μιὰ ἡδονὴ ἀσύγκριτη, μιὰν ἡδονὴ ὑπερκόσμια, μιὰν ἡδονὴ αἰώνια, μιὰν ἡδονὴ ποὺ εἶταν ὅλο ζέστα, μιὰν ἡδονὴ ποὺ παγώνει τὸ σῶμα, ἀπὸ τὴν ἡδονὴ ποῦ φέρνει!

Χορεύουν.....

Σκοτάδι.

Φῶς.

Βροχή.

Λάμψες.

Βροντές.

Χορεύουν.....

ΑΛΗΤΙΣ ΖΑΙΛΗΧΑΣ

Α Μ Ι Ε Λ

Ἀπὸ τὰ “Φύλλα τοῦ Ἡμερολογίου,,

30 Δεκεμβρίου 1850

... Κάθε μπουμποῦκι δὲν φουντώνει παρὰ μιὰ φορὰ καὶ τὸ κάθε λούλουδο δὲν ἔχει παρὰ τὴν δική του στιγμή τῆς τέλειας ὠμορφιάς. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν κῆπο τῆς ψυχῆς μας: τὸ κάθε αἶσθημα ἔχει τὸ ἀνθισμένο του, νὰ ποῦμε, λεπτό, δηλαδὴ τὴν ξεχωριστὴ στιγμή τῆς ὀριμασμένης χάρης καὶ τῆς ὁλόφωτης βασιλείας. Τὸ κάθε ἄστρο δὲν περνάει παρὰ μιὰ φορὰ τὴν νύχτα ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀπάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια μας καὶ δὲν τρεμολάμπει αὐτοῦ παρὰ μιὰ στιγμοῦλα. Ἔτσι καὶ στὸν οὐρανὸ τῆς διανόησης: γιὰ κάθε στοχασμὸ δὲν ὑπάρχει, ἂν μπορῶ νὰ τὸ πῶ, παρὰ μιὰ ζενιθικὴ στιγμή, ὅπου αὐτὸς μπορεῖ νὰ βασιλέψει μὲ τὴν λάμψη του καὶ τὸ ἡγεμονικὸ του μεγαλεῖο.

Ὡ καλλιτέχνη, ὦ ἐσὺ ποιητὴ ἢ στοχαστὴ, ἄδραχνε τῆς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα σου σαυτὴ τὴν ξεχωριστὴ καὶ περαστικὴ στιγμοῦλα, γιὰ νὰ τὰ ποδώσεις καὶ νὰ τὰ ποθανατίσεις, γιὰτὶ ἐκεῖνο εἶναι τὸ ὑπέρτατο σημεῖο τους. Πρὶν ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη, δὲν ἔχεις ἀπ’ αὐτὰ παρὰ ἀόριστα σκίτσα ἢ σκοτεινὲς προαισθήσεις· ὕστερα ἀπ’ αὐτὴν δὲ θᾶχεις πα-